

Arrest

**nr. 124 755 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 juli 2011 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 november 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 22 december 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van eerste verzoekende partij.

1.4. Bij arresten van 13 februari 2012 met nummers 74 942 en 74 943 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.5. Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 10 april 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van tweede verzoekende partij.

1.8. Bij arrest van 29 juni 2012 met nummer 83 956 vernietigt de Raad de beslissing van 9 maart 2012 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 26 juli 2012 de beslissing waarbij de op 10 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 27 augustus 2012 een nieuwe beslissing waarbij de op 22 december 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 30 oktober 2012 dienen verzoekende partijen een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van het minderjarig dochtertje van verzoekende partijen.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 26 november 2012 de beslissing waarbij de op 30 oktober 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verzoekende partijen stellen tegen deze laatste beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij aangetekend schrijven van 19 december 2012 dienen verzoekende partijen een vierde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van een van de minderjarige zonen van verzoekende partijen.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 28 februari 2013 de beslissing waarbij de op 19 december 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad.

1.15. Bij arrest van 19 juni 2013 met nummer 105 302 vernietigt de Raad de beslissing van 27 augustus 2012 waarbij de op 22 december 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van dezelfde dag tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de Raad verworpen bij arrest van 24 juni 2013 met nummer 105 726.

1.16. Bij arrest van 26 augustus 2013 met nummer 108 584 vernietigt de Raad de beslissing van 28 februari 2013 waarbij de op 19 december 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.17. Bij arrest van 26 augustus 2013 met nummer 108 585 vernietigt de Raad de beslissing van 26 juli 2012 waarbij de op 10 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de op 22 december 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekende partijen op 23 september 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Rusland

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medische advies van de arts-adviseur d.d. 06.09.2013 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekaie Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mvvanje t. België, § 86: EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM),

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 28.02.2013 en betekend op 18.03.2013.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71*). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. Zij tonen evenwel de samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen. Ter terechtzitting stellen verzoekende partijen zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid.

In de huidige omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden ingeleid, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de aangevochten beslissingen, de vaststelling zich opdringt dat verzoekende partijen in gebreke blijven enig middel te ontwikkelen tegen de tweede en derde bestreden beslissing en evenmin uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en derde bestreden beslissing die zoals gezegd zijn gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. De door hen opgeworpen middelen worden enkel betrokken op de eerste bestreden beslissing. De loutere vermelding onderaan de middelen dat *“om zelfde redenen als hierboven uiteengezet ook de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen vernietigd te worden”* kan niet worden aanvaard. Het is immers vereist dat verzoekende partijen voor elke aangevochten beslissing op concrete wijze duiden waarom er grond bestaat tot nietigverklaring. Hiertoe kan het geenszins volstaan op algemene wijze te verwijzen naar de middelen zoals deze werden ontwikkeld tegen een andere beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de op 23 september 2013 aan verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstreken volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 10.09.2013.

In dit advies wordt geponeerd [...]

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk: [...]

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt geponeerd dat er geen gevaar voor het leven zou zijn en ook niet voor de fysieke integriteit en er derhalve ook geen gevaar zou zijn voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder evenwel enige medische ondersteuning.

Alles blijft bij blote beweringen, zonder enig persoonlijk onderzoek, zonder enige onderbouwing met medische literatuur, en ronduit in strijd met voorgelegde medische stukken en de dagdagelijkse realiteit.

Dergelijk "advies" bestaande uit een opsomming van eenzijdig geponeerde interpretaties, in strijd met de bevindingen van de auteurs der verschillende medische attesten, kan geenszins volstaan.

Er moet aangetoond worden waarom de bevindingen van de overige artsen niet correct zouden zijn, en waarom het één en ander geen aanleiding kan geven tot een onderzoek ten gronde, dit met verwijzing naar relevante medische literatuur waarop men zich zou beroepen om het één en ander te gaan poneren.

In het advies wordt ten onrechte door een al te gemakkelijke deductie overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf en dit op basis van het feit dat verzoeker nog niet onmiddellijk in levensgevaar is en beweerdelijk ook geen gevaar voor de fysieke integriteit.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste en tweede hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, of diens integriteit, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de derde hypothesen voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, of nog een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, doch tevens wordt nagegaan of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte of een ziekte die een gevaar inhoudt voor de fysieke integriteit, en door deductie stelt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uit- gesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

3.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgver-strekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige

consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter juridische constructies om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsverplichting evenals motiveringsplicht."

3.1.3. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, of zelfs geen sprake zou zijn van gevaar voor de fysieke integriteit actueel, dat er bij terugkeer geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS nr 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 06.09.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen enerzijds dat er geen aandoening van levensbedreigende aard aan de orde is, of nog geen gevaar voor de fysieke integriteit aan de orde is, en anderzijds geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat deze laatste deductie zich baseert op een overweging in deze zin die door uw zetel in een aantal arresten werd opgenomen, met vermelding telkens dat in casu, in deze specifieke gevallen, er dergelijke deductie aan de orde kon zijn.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering der medische toestand, zo- dat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is ver- schaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat totaal geen duidelijkheid bestaat inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoeker en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art 9 TER VW;”.

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoekende partijen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van eerste verzoekende partij onontvankelijk verklaard, omdat een ambtenaar-geneesheer in een advies van 6 september 2013 vaststelde dat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit advies waarnaar wordt verwezen, werd samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekende partijen ter kennis gebracht en kan bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

De ambtenaar-geneesheer weerhoudt in zijn advies, gelet op de voorgelegde medische stukken, een “syndroom van posterieur hersenlijden” met dubbelzien, evenwichtsstoornis en wijdbeense gang. Hij stelt vast dat eerste verzoekende partij hiervoor geen medicijnen neemt en deze neurologische klachten ook geen behandeling behoeven. Hij oordeelt dat de ingeroepen ziekte-toestand geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat, nu deze geen behandeling behoeft, deze evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt wanneer er geen adequate behandeling

voorhanden is in het land van herkomst. Hij besluit dat er geen tegenaanwijzing is voor een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf.

De Raad benadrukt dat zowel wordt gemotiveerd dat geen risico blijkt voor het leven en de fysieke integriteit als dat wordt gemotiveerd dat geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst blijkt. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de vaststelling door de ambtenaar-geneesheer dat er enkel sprake is van neurologische klachten waarvoor geen medicatie wordt genomen en die geen behandeling behoeven, niet volstaat opdat kan worden besloten dat kennelijk de ingeroepen ziekte-toestand geen aanleiding kan geven tot een van beide voormelde toepassingsgevallen. In de situatie dat er sprake is van neurologische klachten die geen behandeling behoeven, blijkt geenszins dat enige verdere motivering zich opdrong betreffende de vraag of er sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verzoekende partijen hun betoog als zou de ambtenaar-geneesheer uit het vaststellen van het ontbreken van een onmiddellijk levensgevaar hebben afgeleid dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zich voordoet of als zou geen motivering zijn voorzien wat betreft de vraag of er sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, mist feitelijke grondslag.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekende partijen tonen aan de hand van hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.3. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze wetsbepaling voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat in de medische adviezen enkel werd onderzocht of er sprake is van een risico voor het leven en evenmin waar zij aangeven dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkte tot de vraag of een direct levensbedreigende ziekte voorligt om hieruit vervolgens af te leiden dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Integendeel blijkt uit een eenvoudige lezing van het medische advies dat zowel het risico voor het leven en de fysieke integriteit is onderzocht, net zoals werd nagaan of de aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat eerste verzoekende partij geen medicatie neemt en er enkel sprake is van neurologische klachten die geen behandeling behoeven. Verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij voorhouden als zou niet het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn onderzocht of deze wetsbepaling op een te beperkte manier zou zijn toegepast (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Specifiek wat de tweede component van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt ook niet dat enig verder onderzoek zich opdringt in de situatie dat de ambtenaar-geneesheer tot de vaststelling komt dat de ingeroepen aandoening geen behandeling behoeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete argumenten aanbrengen die van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan het medisch advies waarop de eerste bestreden beslissing steunt. Zij betogen weliswaar op algemene wijze dat het gestelde door de ambtenaar-geneesheer in strijd zou zijn met de door hen voorgelegde medische stukken en de dagelijkse realiteit, doch zij lichten dit betoog niet nader toe aan de hand van concrete medische vaststellingen in de door hen ter ondersteuning van de aanvraag voorgebrachte stukken. Een dergelijk vaag en algemeen betoog kan geenszins volstaan ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Daarnaast dringt de vaststelling zich ook op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten en dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten.

Zowel uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet als uit de toelichting in de voorbereidende werken (wetsontwerp tot wijziging van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/1, p; 34-36) blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Zo wordt in de voorbereidende werken desbetreffend het volgende gesteld: *“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij het noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

Wat het gestelde betreft dat moet worden aangetoond waarom de bevindingen van de overige artsen niet correct zouden zijn, herhaalt de Raad dat verzoekende partijen niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer een standpunt inneemt dat strijdig is met het gestelde door de behandelende arts(en). De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de verschillende door verzoekende partijen voorgelegde medische stukken bepaalde vaststellingen heeft gedaan en aldus heeft geantwoord op de door de verzoekende partijen neergelegde attesten. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te

betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). In casu maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat met bepaalde vaststellingen in de door hen voorgelegde medische attesten ten onrechte geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de ambtenaar-geneesheer niet kon komen tot de door hem gedane vaststellingen.

Aan de hand van hun algemeen betoog tonen verzoekende partijen het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering van de eerste bestreden beslissing in casu niet aan en evenmin maken zij aannemelijk dat geen voldoende zorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Verzoekende partijen merken op dat het medisch advies niet wordt onderbouwd met medische literatuur, doch er blijkt niet dat dit gegeven afbreuk doet aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer.

Er blijkt ook niet dat het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer eerste verzoekende partij niet persoonlijk heeft onderzocht, afbreuk doet aan de door hem gedane vaststellingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Deze beoordeling behoort in wezen tot de autonome bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. De arts-attaché kon oordelen dat de medische situatie van eerste verzoekende partij duidelijk was en op basis van de gegevens verstrekt door de artsen die eerste verzoekende partij zelf consulteerde een advies verlenen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat een eigen onderzoek in casu, gelet op de voorliggende medische gegevens, zich opdrong.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast geenszins dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat de ingeroepen neurologische klachten geen behandeling behoeven waardoor deze ook geen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, blijkt niet dat er op hem alsnog een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat steeds een standpunt dient te worden ingenomen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en de ambtenaar-geneesheer deze dient te appreciëren, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer dit heeft gedaan. Hij gaf immers aan dat een terugkeer naar het land van herkomst niet tegenaangewezen is nu de ingeroepen aandoening geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en, nu de klachten geen behandeling behoeven, evenmin aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De stelling van verzoekende partijen dat evenmin de gevolgen van een stopzetting van de behandeling werden nagegaan, gaat voorbij aan voormelde motivering en kan niet worden aangenomen. Er blijkt niet dat een ruimere beoordeling zich opdrong gelet op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt ten slotte dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingnames derhalve het determinerende motief uitmaken van de eerste bestreden beslissing. Het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing door een andere ambtenaar een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen zijn opgenomen kan dan ook niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat deze beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat een incorrecte toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.6. De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekende partijen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van eerste verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat kennelijk geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt de vaststelling zich in ieder geval ook op dat verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd aan te tonen dat verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen medische toestand geen voldoende ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich op dat de toepassingsvoorwaarden van dit wetsartikel ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Zo kan enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partijen blijven in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS